

Arrest

nr. 177 297 van 3 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u een soenniet afkomstig uit Sialkot, provincie Punjab. U verklaarde uw hele leven in uw dorp Adalat Gara (Sialkot) gewoond te hebben. U bent ongeschoold en heeft uw hele professionele leven als naaier gewerkt. Ergens in 2014 was u getuige van een diefstal in de fabriek van uw oom. U had daarbij Fazal, één van de dieven en een dorpsgenoot van u, herkend. De volgende ochtend heeft u samen met uw oom klacht tegen hem ingediend. U werd daarop een keer door Fazal geslagen en bedreigd. Fazal werd een tiental dagen later door de rechtbank tot een gevangenisstraf veroordeeld en werd niet veel later ook effectief opgesloten. Hij kwam echter na enkele tientallen dagen al vrij door omkoping. In de vier tot vijf maanden dat Fazal daarop opnieuw vrij was, heeft hij u ook geslagen en bedreigd. Hij werd echter voor eerdere feiten, die

niets met u te maken hadden, opnieuw opgesloten. Weer wist hij een langere opsluiting te vermijden, ditmaal door te ontsnappen uit het politiekantoor. U besloot hierop uw regio en land te verlaten.

Op 10 september 2015 zou u Pakistan verlaten hebben. U zou naar Karachi gegaan zijn, daar met de hulp van uw smokkelaar de boot genomen hebben naar Iran en van daaruit verder zijn gereisd naar Turkije. Van daaruit reisde u met de vluchtelingenstroom mee, over Griekenland, Macedonië, Servië, u onbekende landen en dan Duitsland om finaal in België aan te komen waar u op 16 november 2015 asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Ten eerste dient er vastgesteld te worden dat er absoluut geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging. U legde immers tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen af over de problemen die u zou ervaren hebben.

Zo zijn de feiten die aan de basis zouden liggen van uw vlucht uit Pakistan allerminst geloofwaardig. U verklaarde dat u getuige zou geweest zijn van een diefstal, door een dorpsgenoot met invloed, bij een fabriek van uw oom. U legde om te beginnen echter uiteenlopende verklaringen af over het tijdstip van deze feiten. U gaf op de vragenlijst van het CGVS, die u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), aan dat deze feiten zich voordeden in het jaar 2014 (en kon deze klaarblijkelijk niet preciezer in de tijd plaatsen) (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat u getuige was van deze diefstal in de vijfde of zesde maand van het jaar 2015 (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Door het CGVS gewezen op deze tegenstrijdigheid, moest u plots toegeven dat het wel degelijk in 2014 gebeurde, u zou zich gewoonweg vergist hebben (zie CGVS, p.16). Een dergelijke uitleg volstaat uiteraard helemaal niet.

Verder wist u zo goed als niets te vertellen over de man die u zou betrappt hebben, tegen wie u een klacht zou hebben ingediend en met wie u dermate grote problemen zou hebben gehad dat u uw regio en land diende te verlaten. Zo bleek u zijn volledige naam niet te kennen. Verder gevraagd te vertellen over wie deze man dan precies is, kwam u niet verder dan dat hij een dorpsgenoot van u is, dat hij soenniet is en altijd diefstallen pleegt (zie CGVS, p.12). U gaf daarnaast aan dat hij uit een rijke familie komt, maar kon daarover evenmin verdere informatie verschaffen. U moest zelfs toegeven dat u eigenlijk niet veel over hem wist, enkel dat hij diefstallen pleegt (zie CGVS, p.15). Hij zou volgens u ook veel connecties hebben bij de politie (u gaf aan dat iedereen dat wist), maar kon ook daarover niets meer vertellen (zie CGVS, p.15). Dat u beweert enkel en alleen omwille van een vrees voor deze man uw land te hebben moeten verlaten, en over hem, zijn achtergrond of zijn macht, zo goed als niets kan vertellen, is allerminst aannemelijk.

Ten tweede liet u optekenen dat u en uw oom klacht zouden hebben ingediend tegen deze man en hij effectief veroordeeld werd. Ook hieraan kan echter absoluut geen geloof worden gehecht. Zo legde u geen enkel begin van bewijs van deze klacht neer. Nochtans kan redelijkerwijs verwacht worden dat een dergelijke juridische procedure toch een papierenspoor nalaat. U legde echter geen bewijs van de klacht zelf neer, noch van uw getuigenis voor de rechtbank of het verdere verloop van de procedure. Dat u aangeeft niet te hebben geweten dat u bewijzen nodig had (zie CGVS, p.10), slaat werkelijk nergens op. U werd van bij aanvang van uw asielpprocedure gewezen op het belang van documenten, in het bijzonder documenten die uw identiteit, nationaliteit en uw problemen kunnen staven. Dat u geen contact meer kan maken met uw familie (zie CGVS, p.10), is evenmin een afdoende uitleg. Uw familie woont volgens uw verklaringen nog steeds op hetzelfde adres in uw dorp in Pakistan en één van uw broers beschikt over een mobiele telefoon. U gaf daarnaast ook aan dat jullie in Pakistan een advocaat ter harte zouden genomen hebben, maar zou deze evenmin hebben proberen contacteren om uw problemen te staven. Uw uitleg daarvoor, dat de vriend met wie u nog wel contact heeft, in Lahore woont en geen tijd heeft omwille van zijn werk, is allerminst afdoende. Dat u zich overigens de naam van uw advocaat niet meer bleek te herinneren (zie CGVS, p.15), spreekt eveneens boekdelen.

Voorts legde u ook over de klacht zelf tegenstrijdige verklaringen af. Op de vragenlijst van het CGVS had u immers uitdrukkelijk aangegeven dat u zelf niet mee klacht zou zijn gaan indienen. Uw oom zou dit alleen hebben gedaan, zelf zou u niet met hem mee gegaan zijn en enkel nadien een getuigenverklaring hebben afgelegd (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer verschillende keren dat u samen met uw oom naar het politiekantoor zou zijn gegaan (zie CGVS, p.12, p.13). Uw uitleg voor deze tegenstrijdige verklaringen, als zou het eerste interview slechts kort geweest zijn, is uiteraard niet afdoende. U werd daar inderdaad weliswaar gevraagd uw problemen kort uiteen te zetten, maar gaf er wel degelijk uitdrukkelijk aan dat u niet mee klacht zou hebben ingediend. Bovendien legde u ook over uw getuigenis uiteenlopende verklaringen af. U gaf op het gehoor op het CGVS in eerste instantie aan dat u deze getuigenis had afgelegd bij de klacht op het politiekantoor. U zou zelf ook niet naar de rechtbank zijn gegaan. Nadien liet u dan weer optekenen dat u wel degelijk een getuigenis zou hebben afgelegd in de rechtbank. Meer nog, plots bleek u helemaal geen getuigenis meer te hebben afgelegd in het politiekantoor (zie CGVS, p.13).

Verder is het gezien de ernst van de beweemde problemen bijzonder opmerkelijk dat u helemaal niet bleek te weten tot welke straf hij effectief veroordeeld werd (zie CGVS, pp.13-14).

Dat u over dergelijke essentiële elementen in uw asielrelaas dermate uiteenlopende en weinig aannemelijke verklaringen aflegde, haalt de geloofwaardigheid ervan in zeer ernstige mate onderuit.

Ten derde zijn er nog enkele vaststellingen die de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door u ingeroepen problemen verder ondermijnen.

Zo had u bij de DVZ helemaal met geen woord gerept over het feit dat de man die u dermate vreest ook een tweede keer opgesloten zou zijn (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS kwam u hier dan weer mee op de proppen. U werd dan ook gevraagd waarom u over dit belangrijke feit eerder helemaal niet had verteld. U kwam echter niet verder dan de stelling dat u dit wel degelijk zou vermeld hebben, wat helemaal niet blijkt uit de weergave van uw gehoor op de DVZ.

Voorts liet u uiteenlopende verklaringen optekenen over de laatste vrijlating van uw tegenstander. U verklaarde in eerste instantie dat de man (de tweede keer) zou zijn vrijgekomen, maar u helemaal niet wist wanneer precies. Dit op zich ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw problemen. Dat dit te maken zou hebben met eerdere gepleegde feiten, die niets met u te maken hadden, overtuigt gezien de ernst van de door u ingeroepen feiten allerm minst. U gaf dan verder plots aan dat u niet wist wanneer hij was vrijgekomen omdat u op dat moment al weg was. Gevraagd of hij dan nog vastzat bij uw vertrek, wijzigde u uw verklaringen echter opnieuw. De man zou wel degelijk een vrij man geweest zijn ten tijde van uw vertrek. Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, kwam u niet verder dan dat de man vaak werd opgepakt en dan weer werd vrijgelaten (zie CGVS, p.14). Ook dit is, alweer, geen afdiende uitleg.

Verder legde u ook uiteenlopende en opmerkelijke verklaringen af over de verblijfplaatsen van uzelf, alsook die van uw oom, in de nasleep van de beweemde feiten. U had immers bij de DVZ verklaard dat u tot aan uw vertrek thuis in uw geboortedorp zou gebleven zijn (zie DVZ Verklaring, pt.10). op de vragenlijst van het CGVS had u dan weer laten optekenen, nadat u hier expliciet naar gevraagd werd, dat u zou ondergedoken zijn bij verschillende familieleden elders in de Punjab (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Op het gehoor op het CGVS beaamde u dan weer dat u wel degelijk tot de dag van uw vertrek uit Pakistan in uw huis in uw geboortedorp zou gebleven zijn (zie CGVS, p.6). Hierop gewezen, wijzigde u uw verklaringen alweer. U zou nu wel degelijk zijn ondergedoken (zie CGVS, p.18). Het louter aanpassen van uw verklaringen, of de stelling dat u hier niet naar gevraagd werd (zie CGVS, p.18), is uiteraard geen afdoende uitleg voor dergelijke uiteenlopende verklaringen. Dat uw oom zich bovendien ook nog steeds op enkele minuten van jullie dorp én dus ook jullie machtige vijand bevindt, ondermijnt verder de ernst van uw beweemde problemen.

Voorts is het op zich bijzonder bevreemdend dat een volgens uw beweringen dermate rijk man zich zou inlaten met de diefstal van enkele scharen. Ook hierover legde u bovendien uiteenlopende verklaringen af. U had het immers in eerste instantie over de diefstal van één schaar (zie CGVS, p.11). Hierop gewezen, liet u dan weer plots optekenen dat het om verschillende scharen ging (zie CGVS, p.15). Zelfs dan nog, doet deze vaststelling verder wat er ook nog maar over zou kunnen zijn van de geloofwaardigheid van de beweemde feiten teniet.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat uw asielrelaas bedrieglijk is.

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Bovendien gaf u aan dat u al onderweg van uw reisgenoten zou gehoord hebben van de mogelijkheid om ook asiel aan te vragen in Duitsland (zie CGVS, p.9). Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Het door u voorgelegde document is niet van dien aard dat het bovenstaande appreciatie in een positieve zin zou doen ombuigen. De kopie van uw identiteitskaart kan slechts een begin van bewijs vormen van uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet betwist worden. Verder betreft het hier slechts een kopie, dewelke op zich weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk mits het nodige knip- en

plakwerk kunnen vervalst worden. Bovendien had u voor het gebrek aan origineel identiteitsdocument, een allesbehalve overtuigende uitleg. U gaf immers aan dat uw originele identiteitskaart u onderweg, ergens in Iran, zou ontvreemd zijn, hetgeen een stereotiepe uitleg is. U legde overigens ook in eerste instantie, bij de DVZ, deze kopie van uw identiteitskaart niet voor, hoewel u deze nog wel zou hebben bijgehad bij aankomst in België.

De informatie waarop het CGVS zich beroept werd toegevoegd aan het administratieve dossier (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert het volgende aan:

"Overwegend dat verzoekers een eerste middel nemen van de schending van artikel 1ste sectie A, §2 Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 van artikels 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen evenals de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffend de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van de subsidiaire bescherming

Overwegend dat het Commissariaat voor vluchtelingen en staatlozen geweigerd heeft de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker ter erkennen met als reden dat er tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van zijn verhaal aantasten en dat er bepaalde onnauwkeurigheden en/of incoherenties bemerkt werden.

Dat het aangewezen is deze verwijten te onderzoeken.

1. De tegenstrijdigheden

Overwegend dat tegenpartij aan verzoekers verschillende tegenstrijdigheden verwijt, die ontstaan zijn tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn verklaringen in zijn kantoren.

a. de datum van zijn problemen

Overwegende dat tegenpartij vermeld heeft dat bij de Dienst vreemdelingenzaken, verzoeker vermeld heeft dat de feiten die ter basis liggen van zijn asielaanvraag (diefstal in een fabriek van zijn onkel) in 2014 gebeurd zouden zijn, hoewel hij voor zijn diensten, hij aangeduid heeft dat deze plaatsvonden in de vierde of vijfde maand van het jaar 2015.

Dat verzoeker herkend zich vergist te hebben gedurende zijn verhoor voor tegenpartij.

Dat inderdaad, hij, per vergissing verklaard heeft dat de diefstal tijdens de vierde of vijfde maand van vorig jaar plaatsvond. ("vorig jaar").

Dat daarmee geconfronteerd, verzoeker toegegeven heeft zich vergist te hebben en heeft bevestigd dat de diefstal wel in 2014 plaatsvond.

Dat deze kleine verwarring de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet kan aantasten.

b. De indiening van de klacht

Overwegende dat tegenpartij aan verzoeker verwijt, tegenstrijdig geweest te zijn door ten eerste te verklaren dat zijn onkel alleen een klacht ingediend had en dat hij hem vergezeld had en daarna dat hij verschillende keren met zijn onkel naar de politie geweest is.

Dat daarna, er aan verzoeker verweten wordt, aangeduid te hebben tijdens zijn verhoor, dat hij een getuigenis afgelegd zou hebben, bij de klacht indiening in het politiebureau, en niet naar de rechtbank geweest te zijn, om daarna opnieuw te bevestigen dat hij een getuigenis gemaakt heeft op de rechtbank en niet op het politiekantoor.

Dat bij lezing van het verhoorverslag, verzoeker in de war is en het verschil niet maakt tussen de indiening van een klacht en het afleggen van een getuigenis.

Dat bij voorbeeld, wanneer men aan verzoeker vraagt "bent u zelf ook naar de rechtbank moeten gaan?" hij negatief antwoordde, omdat hij van mening was, dat hij niet door de rechtbank in de hoedanigheid van klager verhoord werd.

Da wanneer de vraag in verband met het getuigenis hem gesteld werd, verzoeker duidelijk geantwoord heeft "ook niet om getuigenis af te leggen? enkel voor die getuigenis, daarna niet meer".

Dat het hetzelfde is voor de neerlegging van de klacht: alleen zijn onkel heeft een klacht ingediend, maar verzoeker is verschillende keren naar het politiekantoor geweest om ervan te getuigen.

Dat er dus geen tegenstrijdigheid bestaat in de woorden van verzoeker.

c. de tweede aanhouding van F.

Overwegend dat tegenpartij verbaast is dat verzoeker niet van de tweede aanhouding van F. bij de Dienst vreemdelingenzaken gesproken heeft.

Dat in dit opzichte het aangewezen is vast te stellen dat de behandelende agent van de Dienst Vreemdelingenzaken heel precieze vragen aan verzoeker gesteld heeft, waaraan hij heel precies geantwoord heeft.

Dat men hem bevestigd heeft dat in de gelegenheid zou krijgen zijn verhaal meer uitvoering voor het CRVS zou kunnen vertellen.

Das verzoeker dus niet verzuimd heeft daarover te praten of dit element niet wou verbergen en dit des te meer dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken toegegeven heeft twee keer door F. geslagen te zijn (de tweede keer gebeurde dit voor zijn tweede aanhouding) wat overeenkomt met de verklaringen die voor tegenpartij gehouden werden.

Dat men dus niet logisch aan verzoeker verwijten kan, dat hij geen melding gemaakt heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken van bepaalde elementen uit zijn geschiedenis, als hij daarvoor geen tijd gekregen heeft...

d. de tweede vrijlating van F.

Overwegend dat aan verzoeker verweten wordt ten eerste vermeld te hebben dat F. vrijgelaten werd maar dat hij de juiste datum daarvan niet kent en ten tweede dat zijn vrijlating na zijn vertrek voor Pakistaan plaatsvond, om uiteindelijk te zeggen dat F. vrijgelaten werd, op het ogenblik dat hij vertrokken is.

Dat het duidelijk is, dat F. al vrij was toen verzoeker naar PAKISTAN vertrokken is.

Dat het juist deze tweede vrijlating is die verzoeker aanzette uit het land te vluchten.

Dat verzoeker herinnert dat het voor hem moeilijk is de evenementen chronologisch in de tijd te plaatsen omdat hij ongeletterd is en nooit naar school geweest is.

e. de schuilplaatsen van verzoeker

Overwegend dat volgens tegenpartij, verzoeker tegenstrijdige verklaringen gemaakt heeft daar bij de Dienst Vreemdelingenzaken te verklaren dat hij tot zijn vertrek in zijn geboortedorp gebleven is, dat hij de vragenlijst van het CGVS zei dat hij zich verborgen heeft bij verschillende familieleden in Punjab en voor hun diensten dat hij eerst in zijn geboortehuis gebleven is tot op het ogenblik van zijn vertrek vanuit PAKISTAN en dat hij daarna zich inderdaad verborgen heeft.

Dat al deze tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aantasten, des te meer dat de oom van verzoeker op enkele minuten afstand van het dorp en dus van zijn vijand woont.

Dat verzoeker niet begrijpt wat hem door tegenpartij verweten wordt.

Dat inderdaad, toen F. nog aangehouden was, verzoeker 4 à 5 dagen in zijn huis gebleven is.

Dat toen F. vrijgelaten werd, hij bij familieleden vertrokken is zonder in zijn eigen huis terug te keren.

Dat op het begin van zijn verhoor bij het CGVS, hem vragen gesteld werden over zijn officiële verblijfplaats in PAKISTAN (blz. 6 van het verhoorverslag).

Dat wanneer de behandelende agent hem gevraagd heeft of hij in andere plaatsen dan zijn geboorte dorp verbleven was, voor zijn vertrek uit PAKISTAN, verzoeker logisch negatief geantwoord heeft omdat zijn enige officiële verblijfplaats Adalat Gara was.

Dat het ook zo was tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vraag 10) wanneer men hem zijn adres in Pakistan.

Dat hij natuurlijk geantwoord heeft dat hij in zijn dorp van Adalat Gara sinds zijn geboorte tot zijn vertrek geleefd heeft, daar het zijn enige officiële verblijfplaats was.

Dat daartegen, de antwoorden van verzoeker heel duidelijk zijn wanneer men precies vraagt of hij ondergedoken was, voor zijn vertrek vanuit PAKISTAN, zoals gevraagd werd in de vragenlijst van het CGVS (3.5: "bent u ook ondergedoken?").

Dat bovendien, de bemerking van tegenpartij wat de verblijfplaats van de oom die dichtbij ligt van het geboorte dorp van verzoekers helemaal geen zin heeft, in de mate hoe verzoeker nooit gezegd heeft dat hij bij zijn oom ondergedoken was.

2. De onduidelijkheden/incoherenties

Overwegend dat tegenpartij beschouwt dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn wegens verschillende onduidelijkheden en/of incoherenties van zijn verhaal.

a. De identiteit van de dief

Overwegend dat tegenpartij zich verwonderd dat verzoeker over niet veel informatie beschikt op de persoon die de diefstal in de fabriek van zijn oom gepleegd heeft.

Dat verzoeker toch zijn voornaam heeft kunnen geven, dat hij gezegd heeft dat hij deel uitmaakte van het zelfde dorp, dat hij Soenniet was, dat hij dikwijls misdrijven pleegde en dat hij uit een rijke familie afkomstig was.

Dat verzoeker het verwijt van tegenpartij niet goed begrijpt daar verzoeker wel gezegd heeft dat hij hem niet goed kenden, alleen maar van ver (p. 12 verhoorverslag).

Dat ze noch vrienden nog makker waren.

Dat het alleen over een kennis van het dorp ging.

Dat verzoeker hem heel goed fysiek kan beschrijven: F. heeft dezelfde maat, dikker, zwart gekruld haar en een donker huid.

Dat zelfs indien hij hem alleen maar van ver kent, verzoeker toch heel precieze inlichtingen waar hem betreft heeft kunnen geven.

Overwegend dat in dit opzichte, tegenpartij verbaasd is dat F. enkele scharen gestolen heeft, hoewel hij uit een rijke familie afkomstig was.

Dat ze bemerkt dat er eerst sprake was van de diefstal van een schaar en daarna verschillende scharen.

Dat verzoeker effectief een wijziging gebracht heeft toen de behandelende agent van een schaar sprak.

Dat hij onmiddellijk gezegd heeft dat het over verschillende scharen ging.

Dat men in dit geval een vertalingfout niet uitgesloten kan worden.

Dat bovendien, wanneer verzoeker van de financiële situatie van F. gesproken heeft, hij niet gezegd heeft dat het over een rijke man ging, maar wel dat hij vanuit een rijke familie afkomstig was.

Dat hier nog eens, een vertalingfout niet uitgesloten kan worden, ofwel een slechte interpretatie van de woorden van verzoeker.

Dat in ieder geval, het feit dat F. afkomstig is van een welgestelde familie, maakt de diefstal waarvan verzoeker getuige werd, niet onwaarschijnlijk.

Dat inderdaad, van de ene kant, het hier niet over eenvoudige scharen gaat, zoals degene die men in alle winkels kan vinden, maar over chirurgische instrumenten.

Dat, van de andere kant, F. talrijke diefstallen pleegde en werd in dit verband verschillende keren aangehouden.

Dat het echt, voor F. over een verslaving ging: ongeacht het voorwerp van de diefstal, het is meer het idee een misdrijf te plegen waardoor F. aangetrokken werd.

Dat hij bovendien deze reputatie in het hele dorp had.

Dat het argument van tegenpartij niet relevant is.

b. het gebrek aan bewijzen

Overwegend dat er aan verzoeker verweten wordt, heel weinig bewijzen gebracht te hebben wat de gerechtelijke procedure betreft, na de klacht die door zijn oom neergelegd werd.

Dat tegenpartij als onsamenhangend beschouwd dat verzoeker de identiteit van zijn advocaat in Pakistan niet kent.

Dat inderdaad, verzoeker de identiteit van de advocaat in Pakistan niet kent.

Dat tegenpartij daarvan gebruikt maakt als een weigeringsargument zonder vragen te stellen over de redenen van deze onwetendheid.

Dat het in werkelijkheid een advocaat is, die door zijn onkel gevolmachtigd werd.

Dat verzoeker nooit een afspraak op zijn kantoor gehad heeft.

Dat hij hem nooit ontmoet heeft, behalve een keer op de rechtbank, waar zij elkaar gekruist hebben.

Dat hij geen contacten meer heeft met zijn onkel en zou dus de gerechtelijke documenten in verband met de klacht die door zijn onkel ingediend werd, niet kunnen krijgen.

Dat hoewel zijn broer over een gsm beschikt, verzoeker uitgelegd heeft dat hij zijn nummer niet kende.

Dat hij nochtans gaat proberen deze documenten op een andere manier te krijgen.

c. de reis van verzoeker

Overwegend dat volgens tegenpartij het feit door verschillende Europese landen gereisd te hebben zonder er een asielaanvraag ingediend te hebben, is onverenigbaar met een geronde vrees voor vervolgingen.

Dat dit argument ten minste verbazend is, omdat het voor een grote meerderheid van asielzoekers gebruikt zou kunnen worden.

Dat verzoeker herkend heeft dat hij met de smokkelaar tot Griekenland geweest is.

Dat toen hij zich alleen bevond, hij de stroom asielzoekers gevolgd heeft en zo tot naar België gekomen, is.

Dat verzoeker helemaal verloren was en niet wist dat hij een asielaanvraag in een ander land mocht indienen en verkoos de meerderheid van de asielzoekers te volgen.

Dat dit argument helemaal niet relevant is."

3.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden geen stukken gevoegd.

3.3. De verwerende partij heeft een aanvullende nota *d.d.* 3 oktober 2016 ingediend, met daarbij gevoegd het "*EASO Country of Origin Report, Pakistan Security situation*" van juli 2016.

3.4. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat hij er niet is in geslaagd zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken:

- er kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging, hij legde immers tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen af over de problemen die hij zou hebben ervaren;
- de feiten die aan de basis liggen van zijn vlucht uit Pakistan zijn allerminst geloofwaardig: verzoeker zou getuige geweest zijn van een diefstal bij de fabriek van zijn oom door een dorpsgenoot met invloed. Verzoeker legde uiteenlopende verklaringen af over het tijdstip van deze feiten, hij wist zo goed als niets te vertellen over de man die hij betrapte had op diefstal, tegen wie hij een klacht zou hebben ingediend en met wie hij dermate grote problemen zou hebben gehad dat hij zijn regio en land diende te verlaten. Dit maakt de vrees van verzoeker, die verklaart Pakistan verlaten te hebben uit vrees voor deze man, allerminst aannemelijk.
- er kan geen geloof worden gehecht aan de klacht die verzoeker en zijn oom zouden hebben ingediend tegen deze man en dat deze man veroordeeld werd: verzoeker geeft geen enkel begin van bewijs en beweert niet te weten dat hij bewijzen of documenten nodig had. Hij stelt geen contact meer te kunnen maken met zijn familie, dat zijn vriend met wie hij wel nog contact heeft, geen tijd heeft om de documenten door te sturen en dat verzoeker niet meer weet wie zijn advocaat was in Pakistan;
- verzoeker legde over de klacht tegenstrijdige verklaringen af: zijn oom zonder of met verzoeker is klacht gaan indienen, het afleggen van de getuigenis vond plaats in de rechtbank of in het politiekantoor;
- gezien de ernst van de beweerde problemen is het opmerkelijk dat verzoeker niet bleek te weten tot welke straf de dief effectief werd veroordeeld;
- dat verzoeker over dergelijke essentiële elementen dermate uiteenlopende en weinig aannemelijke verklaringen aflegde, haalt de geloofwaardigheid van zijn relaas in ernstige mate onderuit;
- verzoeker verklaarde dat de dief één of twee maal opgesloten zou geweest zijn;

- verzoeker legde verschillende verklaringen af over de laatste vrijlating van deze man en of hij nog vast zat op het ogenblik van verzoekers vertrek;
- verzoeker legde uiteenlopende en opmerkelijke verklaringen af over zijn verblijfplaats en die van zijn oom in de nasleep van de beweerde feiten;
- het is bijzonder vreemd dat een dermate rijk man zich zou inlaten met de diefstal van enkele scharen;
- ten slotte zou verzoeker langs tal van Europese landen zijn gekomen zonder de nood te voelen in één van deze landen asiel aan te vragen, dit ondermijnt zijn vrees voor vervolging. Hij zou van zijn reisgenoten hebben gehoord van de mogelijkheid om asiel aan te vragen in Duitsland maar heeft dit niet gedaan, van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst ontvlucht, kan worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt.

3.4.2. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Verzoekers verklaringen over de oorzaken van zijn vlucht uit zijn land zijn echter ongerijmd en strijdig op meerdere essentiële punten.

In het verzoekschrift probeert verzoeker de tegenstrijdigheden te verklaren en de onduidelijkheden uit te leggen.

3.4.3. Inzake de tegenstrijdigheid wat betreft de datum van de gebeurtenissen, 2014 of 2015, ontkent verzoeker niet dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Hij stelt dat hij zich vergist heeft. Uit de stukken van het administratief dossier (gehoorverslag CGVS, p. 17) blijkt dat hij reeds tijdens het gehoor vermeldde dat hij zich daarin vergist heeft. Verzoeker herhaalt bijgevolg zijn uitleg (het gaat om een vergissing) die hij tijdens het gehoor al gegeven heeft en doet hiermee geen afbreuk aan dit motief.

Wat betreft de indiening van de klacht bij de politie met of zonder zijn oom, wordt vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker zoals vermeld in de bestreden beslissing, overeenstemmen met de stukken van het dossier, met name zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en bij het CGVS. Verzoeker gaat niet in op deze tegenstrijdigheid maar geeft een warrige uitleg over het feit dat hij in de war was en dat hij het onderscheid tussen een klacht en een getuigenis niet kent. Hierover moet echter worden opgemerkt dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS echter duidelijk stelde dat hij en zijn oom een klacht indienden bij de politie daags na de feiten (gehoorverslag CGVS, p. 12) en dat hij een getuigenis is moeten gaan afleggen ongeveer tien dagen na de feiten (gehoorverslag CGVS, p. 13). Hieruit blijkt dat verzoeker wel het verschil kent tussen het indienen van een klacht en het afleggen van een getuigenis, zodat hij de tegenstrijdigheden over de klacht en de getuigenis niet daaraan kan wijten. Alleszins wordt opgemerkt dat dit slechts verklaringen *post factum* zijn.

Inzake het verschil in zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ en het CGVS over de tweede aanhouding van F. stelt verzoeker dat hij bij de DVZ te weinig tijd kreeg. Er wordt opgemerkt dat verzoeker dit argument reeds gebruikt heeft tijdens zijn gehoor bij het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 17) maar dan voor een andere tegenstrijdigheid (wel of niet meegegaan naar het politiekantoor). Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij eenduidige verklaringen aflegt, zeker over de redenen die aan de basis liggen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, in alle fases van de asielprocedure, dus ook al tijdens het interview bij de DVZ. Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen en heeft hij deze voor akkoord ondertekend waardoor hij zich akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Louter verwijzen naar de omstandigheid dat het interview op de DVZ kort was, kan geen verklaring zijn voor het verschil in verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS.

Inzake de tweede vrijlating van F. stelt verzoeker dat het moeilijk is voor hem om gebeurtenissen chronologisch in de tijd te plaatsen omdat hij ongeletterd is en nooit naar school is geweest. Er kan echter worden verwacht dat iemand die zijn land ontvlucht omwille van een welbepaalde reden, *in casu* problemen met F. nadat verzoeker klacht heeft ingediend tegen F. wegens diefstal, deze gebeurtenissen in de tijd kan situeren, zelfs zonder precieze data te geven. Tijdens het gehoor bij het CGVS blijkt dat verzoeker, nadat hem hierover in detail vragen worden gesteld, concludeert "*Kijk, die man is heel vaak opgepakt geweest, en heel vaak weer vrijgelaten*". Hieruit blijkt dat verzoeker geen duidelijk overzicht kon geven. Door dit nu te wijten aan zijn ongeletterdheid, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat de motieven in dit verband in de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn.

Over de schuilplaatsen van verzoeker geeft hij in het verzoekschrift een uitleg dat hij dacht dat enkel zijn officiële verblijfplaats werd gevraagd en dat hij zowel bij de DVZ als bij het CGVS ook vermeld heeft dat hij ondergedoken is. Deze uitleg *post factum* doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

3.4.4. Inzake het feit dat verzoeker weinig weet over F., legt hij in het verzoekschrift uit dat hij toch voldoende weet en hem zelfs fysiek goed kan beschrijven. Inzake het aantal scharen dat gestolen werd, legt verzoeker uit dat het veel scharen waren, zoals hij reeds gedaan heeft tijdens het gehoor bij het CGVS, en dat dit mogelijks een vertalingsfout betreft. Hij legt uit dat F. geen rijke man was, maar uit een rijke familie kwam, en dat dit allicht ook een vertalingsfout betreft. Hij legt uit dat het geen eenvoudige scharen waren, maar chirurgische instrumenten. Hij stelt dat F. talrijke diefstallen pleegde en dat het om een verslaving ging en dat F. deze reputatie had in het hele dorp. Verzoeker vervolgt dat hij zijn advocaat in Pakistan niet echt kende omdat zijn oom deze aangesteld had en dat hij nooit een afspraak met hem in zijn kantoor heeft gehad.

Verzoeker beperkt zich met deze uiteenzetting tot het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Inzake de vaststelling dat verzoeker langs verschillende Europese landen is gepasseerd, onder andere in Duitsland, waar hij wist dat hij asiel kon aanvragen, vooraleer in België asiel aan te vragen, stelt hij nu enkel dat hij niet wist dat hij eerder asiel kon aanvragen. Deze uitleg is tegenstrijdig met zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS (gehoorverslag CGVS, p 9) waar verzoeker verklaarde dat hij wel wist dat men asiel kan aanvragen in Duitsland en kan dus niet aanvaard worden.

Verzoeker brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en zoals reeds gesteld het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.4.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.4.6. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. In dit verband kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.4.7. Het CGVS vermeldt dat aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het CGVS onderzoekt vervolgens de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, meer bepaald in de provincie Punjab, en gebruikt hiervoor het “EASO Country of Origin Information Report, Pakistan Security Situation” van juli 2016, meegedeeld in een aanvullende nota.

Het CGVS stelt dat het gros van het geweld in Pakistan kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden, waarbij er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap: religieuze minderheden en vooral sjiitische moslims vormen een doelwit. Dergelijke aanslagen zijn eerder uitzondering dan regel.

Het CGVS vervolgt:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

Het onderzoek door het CGVS van de veiligheidssituatie in Pakistan als gevolg van het EASO rapport van juli 2016 vermeldt dezelfde conclusies.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, NA / Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. / Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekers algemene opmerkingen in het verzoekschrift, die zich beperken tot zijn asielrelaas, zijn niet van aard om vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen.

3.4.8. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.4.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

3.4.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET